

До читачів та Авторів

Відаючи Вам черговий номер часопису філософів слов'янських країн „ΣΟΦΙΑ”, можна хоча б на хвилину віддатись роздумам про ініціативу, яку ми розпочали кілька років тому. Процес її реалізації, змістовність та можливості продовження реалізації. Варто також згадати, що сам часопис „ΣΟΦΙΑ” – це лише частина реалізації намірів та планів, окреслених п'ять років тому. Тоді представники декількох країн, зібравшись після засідань конференції на тему „Європейські моделі толерантності”, котра відбулася в Жешові 27–29 травня 1999 р., планували не лише видання філософського часопису, але й створення товариства, об'єднання і навіть руху, який би організував філософів слов'янських країн. Потрібно зазначити, що в наступні роки такі спроби робились, більше того багато Колег не лише оголосили про свій вступ до Об'єднання філософів слов'янських країн, яке тоді формувалось, а навіть було створено тимчасовий Комітет, котрий мав довести до юридичного закріплення створюваної організації, а також до початку організаційної діяльності та конкретних робіт. Одним із завдань мало власне бути створення часопису „ΣΟΦΙΑ”, котрому ми мали намір надати статус офіційного видання створюваного Об'єднання, і на ламах котрого мали друкуватись філософські тексти, присвячені філософії країн слов'янського культурного простору, а також аналізи реальності та власні теоретичні пропозиції. Основні форми роботи Об'єднання мали полягати у ініціюванні та організуванні міжнародних філософських конференцій. Отож, що з запланованого учасниками тієї зустрічі було реалізовано, а що ні і що варто було б реалізувати у майбутньому?

Чи міг хтось, дивлячись на сформульовану мету, сказати, що завдання ці не надто складні і їх можливо реалізувати. Без сумніву, так. Хоча досягнення конкретної мети завжди визначається як існуючими умовами, так і визначенням зацікавлених у його реалізації. І потрібно зазначити, що цієї визначеності на разі не бракує. Часопис – це факт, з часу першої конференції відбулась конференція в Одесі та три конференції у Жешові. Відбулась також конференція в Наленчові, організована Університетом ім. Марії Складовської – Кюрі (Люблін). У 2005 році планується провести

чергову конференцію у Жешові. Окрім цього філософи з Польщі брали участь у двох конференціях в Острозі на Україні, двох конференціях у Дрогобичі, а також в Банській Бистриці у Словаччині. Їх результат – киги, що з'явилися як наслідок цієї співпраці. Своєрідною традицією, а властиво інституцією, став Круглий стіл філософів слов'янських країн. Звичайно, це ще не всі проекти та результати, авторами яких є філософи з різних слов'янських країн. Можна стверджувати, що справи йдуть звичайним темпом, хоч можливо надто повільно та ненадто інтенсивно. І навіть якщо так є, то кожен з нас усвідомлює собі, що це не лише намір, в якому беруть участь філософи, зацікавлені ініціативою, що тут обговорюється. Так як кожен з нас має власні обов'язки і бере участь різних проектах.

Безсумнівним недоліком дотеперішньої діяльності є те, що досі не реалізована ідея створення об'єднання, яке б організаційно поєднувало філософів слов'янських країн. Особливу увагу цій ініціативі приділяв проф. Марат Верніков з Одеси, а також проф. Рудольф Мірські зі Львова. В загальному, організаційні зусилля у цьому напрямку було зроблено, та на перешкоді стали правові приписи. Питання вимагає осмислення і при наявній підтримці цієї ініціативи, такого формулювання статусу Об'єднання, котре дозволило б його зареєструвати відповідно до законів держави реєстрування, та разом з тим дозволило б брати в ньому участь на правах членів громадянам інших країн. Правові проблеми виникають тоді, коли організаційною структурою Об'єднання ми намагаємось охопити різні держави. На конференції в Богухвалі у 2002 році з цікавою ініціативою створення Слов'янського Інституту виступив д-р Стефан Круль (Варшава). Та ініціатива також виглядає дуже цікавою. Інститут такого роду міг би бути афілійованим як відділення Об'єднання або як інститут в академічних структурах. Та кожна з тих ініціатив вимагає не лише наявності людей, бажаючих працювати, але передусім матеріального забезпечення, а отже або підтримки держави, або інших організацій, що диспонує необхідними коштами та згідні їх призначити на такі цілі. Можливе, навіть створення фундації. На жаль, такими коштами не диспонує особи, які були б готові взятись за виконання таких завдань. Керуючись правилом, що в цьому світі немає нічого неможливого, вважаю, що ця пропозиція варта принаймні подальшого осмислення. Хоча я зауважив би також, що філософи нашого культурного кола часто більш продуктивно працюють поза організаційними формами, ніж у їх рамках. Проблема, мабуть, більше обмежується до задіяння конкретних осіб у діяльність такого роду, а також до взяття на себе обов'язку ініціювання та реалізації конкретних проектів, ніж до створення організації. Ще раз може виявитись, що у нашій діяльності важливішими є ідеї ніж

організаційні форми; культура, а не цивілізація. Хоча на мою думку, не варто забувати і про останнє.

Тому звертаюсь до шановних Колег філософів слов'янських країн з пропозицією взяти участь у дискусії над окресленими тут питаннями і вироблення спільного дискурсу з можливостями подальшої діяльності. Вже сам цей дискурс буде вкладом у реалізацію ідеї, котра в культурах нашого мовного простору має значно довшу традицію, ніж ініціатива, яку ми тут започатковуємо. Отож, запрошую всіх зацікавлених до участі у дискусії. Думки з цього приводу ми будемо друкувати у наступних номерах нашого часопису.

Головний редактор
Часопису філософів слов'янських країн „ΣΟΦΙΑ”

Жешув, лютий 2004 р.

przekład
Natalia Derewińska